

Харлан Коубън - „Бегълка“

Глава първа

САЙМЪН СЕДЕШЕ НА ПЕЙКАТА в „Сентръл парк“ – на „Strawberry Fields“, ако трябва да сме точни – и чувстваше как сърцето му се къса. Никой не го усети, разбира се, поне не отначало, не и докато не започнаха да се размахват юмруци и не се разкрещяха двама туристи, дошли чак от Финландия, а деветима други посетители на парка, пристигнали от какви ли не държави, успяха да заснемат целия ужасяващ инцидент със смартфоните си.

Но дотогава оставаше цял час.

На „Strawberry Fields“ няма ягоди и ще ви е доста трудно да наречете озеленения терен с площ два хектара и половина поле (единствено число), камо ли пък поля, но името му не е произлязло от нещо реално, а от едноименната песен на Бийтълс. „Strawberry Fields“ е терен с триъгълна форма край Седемдесет и втора улица и „Сентръл парк“ уест“, наречен така в памет на Джон Ленън, който е бил прострелян и убит на отсрещната страна на улицата. В центъра му има паметна плоча, която представлява кръгла мозайка с простицък надпис в средата:

IMAGINE.

Саймън гледаше право напред и примигваше ужасен. В парка се стичаха туристи и се снимаха с прочутата мозайка – групови снимки, селфита, някои коленичеха върху мозаечната творба, други полягаха върху нея. И днес, както обикновено, думите IMAGINE бяха увенчани със свежи цветя, оформящи знака на мира с розовите си листенца, които вятърът незнайно как не бе успял да отвее. Посетителите проявяваха търпимост един към друг – може би защото мястото беше паметник, – изчакваха реда си да пристъпят към мозайката за поредната специална снимка, която да качат в Снапчат или Инстаграм, или която там социална платформа предпочитаха, придружена от подходящия цитат от Джон Ленън, текста на някоя бийтълсова песен или която и да е песен, в която се казва, че хората трябва да живеят в мир.

Саймън носеше костюм и вратовръзка. Не я беше разхлабил след излизането от офиса му на „Веси стрийт“ в Световния финансов център. Точно срещу него, също седнала до прочутата мозайка, една от тях – как ги наричат сега – улични музиканти, скитници, дрогирани, душевноболни, просяци? – свиреше парчета на „Бийтълс“ с надеждата да изкара някоя пара. „Уличната музикантка“ – може би най-снизходителното определение, – дрънкаше на разстроена китара и пееше с дрезгав глас как Пени Лейн била в очите и ушите ѝ. Странен или поне забавен спомен: Саймън често минаваше покрай тази мозайка, когато децата му бяха малки. Когато Пейдж беше може би на девет, Сам на шест, а Аня на три, те тръгваха от апартамента им, който се намираше само на пет пресечки оттук, на Шейсет и седма улица между авеню „Колумб“ и „Сентръл парк“ уест“, и преминаваха през „Strawberry Fields“ на път към статуята на Алиса в Страната на чудесата, намираща се до езерцето в източния край на парка, където пускаха различни модели на лодки. За разлика от почти всяка друга статуя по света, тук на децата им позволяваха да се катерят и да пълзят по близо четириметровите бронзови фигури на Алиса, Лудия шапкар, Белия заек и цяла камара гигантски гъби, които не изглеждаха съвсем на място. Сам и Аня обожаваха да правят точно това, да се катерят по фигурите, макар че от време на време Сам пхаше два пръста в носа на Алиса и викаше на Саймън: „Татко, татко, виж! Бъркам в носа на Алиса!“, при което майка му Ингрид неизменно въздъхваше и промърморваше под нос: „Момчета!“.

Но Пейдж, първородната им дъщеря, още тогава си беше тиха и кротка. Седеше на пейката с книжка за оцветяване и непокътнати моливи – не ѝ харесваше, когато някой молив се счупеше или опаковката им паднеше – и никога не излизаше извън очертанията, като някоя иронична

метафора. Когато порасна – на петнайсет, шестнайсет, седемнайсет – Пейдж сядаше на пейката, точно както Саймън сега, и пишеше разкази и текстове на песни в тетрадката, която баща ѝ ѝ беше купил от „Папирус“ на авеню „Колумб“.

Но Пейдж не сядаше на коя да е пейка. Някъде около четири хиляди пейки в „Сентръл парк“ бяха „осиновени“ чрез богати дарения. По тях бяха монтирани поименни табелки, повечето от които бяха простички паметни табелки като тази, на която в момента седеше Саймън.

Надписът ѝ гласеше:

В ПАМЕТ НА КАРЛ И КОРКИ

Други, около които обикновено се навърташе Пейдж, разказваха кратки истории:

За С & В, които оцеляха при Холокоста и започнаха нов живот в този град...

На милата ми Ани – обичам те, обожавам те, ти си ми най-скъпото. Ще се омъжиш ли за мен?

На това място на 12 април 1942 година, започна нашата любовна история...

Пейката, която предпочиташе Пейдж и на която прекарваше часове наред заедно с най-новата си тетрадка – или може би това беше нещо като указател? – увековечаваше някаква загадъчна трагедия:

Красивата Мерил, на 19 години. Ти заслужаваше много повече, а умря толкова млада. Бих направил всичко, за да те спася.

Пейдж се местеше от пейка на пейка, четеше надписите, намираше някой, когото да използва като вдъхновение за разказ. В опит да се сближи с нея Саймън правеше същото, но той не притежаваше въображението на дъщеря си. Ала въпреки това седеше там и четеше вестник или си играеше с телефона, проверяваше пазарите или четеше бизнес новините, докато моливът на Пейдж летеше по листа хартия.

Какво се бе случило с тези стари тетрадки? Къде бяха те сега?

Саймън нямаше никаква представа.

За щастие „Пени Лейн“ най-после свърши и певицата-просякиня продължи направо с All You Need Is Love. Една млада двойка седна на пейката до Саймън. Младият мъж се обърна с гръмък шепот към приятелката си: „Не може ли да ѝ дадем пари, за да млъкне?“. На което тя отвърна с хихикане: „Все едно отново убиват Джон Ленън“. Няколко души пуснаха монети в куфара на китарата, но повечето стояха настрана и правеха физиономии, които подсказваха, че са надушили нещо, с което не искаха да имат нищо общо.

Но Саймън слушаше, и то съсредоточено, с надеждата да намери някаква красота в мелодията, в песента, в текста, в изпълнението. Едва забелязваше туристите или техните екскурзоводи, или мъжа, който не носеше риза (а би трябвало) и продаваше бутилки вода за долар, или кльощавия тип с малка брадичка под долната устна, който разказваше виц срещу един долар („Промоция: 6 вица за 5\$!“), или възрастната азиатка, която гореше тамян, за да почете по някакъв неясен начин Джон Ленън, или онези, които тичаха за здраве, разхождаха кучета и правеха слънчеви бани.

Но в музиката нямаше красота. Никаква.

Погледът на Саймън остана прикован в просещото момиче, което съсипваше наследството на Джон Ленън. Косата ѝ висеше на сплъстени кичури. Бузите ѝ бяха хлътнали. Беше слаба като вейка, дрипава, мръсна, травмирана, бездомна, изгубена. Освен това беше Пейдж, дъщерята на Саймън.